

Tavaszi Dala

Dalriada

Tán most létszen vége mindennek, mi szabad.
Idegen üldözi legjobbjaink, és mi marad,
Elfelejtí majd, dicső őseink, múltunk.
Új hitet, új életet kell megtanulnunk.

Templomok épülnek majd szépligetinkben.
Nyomorult szolgaként barátunk a Nincsen.
Ha nem hiszünk magunktól,
Hiszünk majd parancsra, (s)
Végignézzük tétlenül, ha lelkeink akarja.

Újabb gyalázatra riad,
Anyám, gyötört, árva fiad,
Újabb gyalázatként, orvul,
Testvér testvértől elfordul.

Tavaszi, tavaszi, szép zöld tavaszi,
Ki mindeneket újítasz, fákat virágba borítasz,
De nekünk békét sosem hozhatsz!
Szállj fel, Solyom, legyél csillag,
Maradj velünk, nekünk pirkadj,
Hajnalhasadtárol hírt adj,
Mutass utat, hej, Kikelet!

Az ég, a föld hallja meg,
A tűz, a víz lássa meg,
A föld nyelje el, víz-ár borítsa el!
A jég, a kő hallja meg,
Fény, sötét lássa meg,
Hamu elvakítsa, tűz-láng eméssze el!

Számúzze föld és ég,
El ne hagyja éhínség,
Sírját az erdei vad kaparja szét!
Az ég, a föld hallja meg,
A tűz, a víz lássa meg,
A föld nyelje el, víz-ár borítsa el!

Árva gyermek, kinek anyját máglyára dobták,
Falvak népe, kinek hátát szöggel ostromozták,
Regösink, gyógyítóink tűzzel megvakítva,
Új hit jele karddal a húsukba szakítva.

Rovásbotok lángra vetve, törve, meggyalázva,
Őseink szent csontjai trágyadombra hanyva,
Védbástyáink lángtengerben nyelte el a föld.
Maradt a nép, rémült, szolga, rab igába tört.

Újabb gyalázatra riad,
Anyám, gyötört, árva fiad,
Újabb gyalázatként, orvul,
Testvér testvértől elfordul.

Tavaszi, tavaszi, szép zöld tavaszi,
Ki mindeneket újítasz, fákat virágba borítasz,
De nekünk békét sosem hozhatsz!
Szállj fel, Solyom, legyél csillag,

Maradj vélünk, nekünk pirkadj,
Hajnalhasadtárol hírt adj,
Mutass utat, hej, Kikelet!